

Oldřich Mikulášek: Vyvolavač

Viděl jsem vyvolavače,
který pravil:
Dámy a pánové, vstupte!
Mluvil jménem červů a žížal,
této bílé a růžové nahoty země:
Kdo vejde k nim,
bude obrán na kost,
obraťte se na ně s důvěrou!
Řekl také: nebude už pláče,
jen ticho povane intimitou míst,
kde kdysi zachvíval se morek,
malými tunely vaší dutosti.
Vstupte!

Ale nikdo se nehlásil.

Tu onen vyvolavač,
trapně lysý,
neboť chloupku ani jedinému
nezželelo se ho –
a hladký k tomu jak řeč člověka,
který vás chce hodit okounům,
pokryl tvář úsměvem:
Což není mezi vámi zoufalce,
jenž by rád umřel?
Jenž by rád zkapl,

opřen lehce o sud?

Co je to život?

Vždyť anděl sotva kýchne,
až k chřípí doletí mu prach,
na který semele vás motor vesmíru;
vždyť v přísných rysech smrti
je krása skoro čirá,
již znají leda husy v klínu táhnoucí
ke špičce boha nosu.-
A sám se zasmál svému vtipu,
tak nevhodnému v době páření.

Jinak nic.

Tu onen vyvolavač
se rozlítl.

Když začal spílat ženám
grešlí ošoupaných
a mužům umnutců
a slinbab,
a znovu ženám, že se stydí zeď,
když bok svůj o ni otřou,
a znovu mužům,
že jsou kurořitky,
jimiž by i blatník v plískanici nasral,
zaplakal někdo v zástupu a křikl:
- On uráží!